

УДК 349.2

DOI: 10.31733/17-03-2023-564-565

Марина ЛОГІНОВА

викладач кафедри

цивільного права та процесу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ ДЛЯ ТРУДОВОГО ПРАВА

У сучасному світі рівень інформаційних технологій знаходиться на досить високому рівні. Інформаційні технології надають нам можливість отримати будь-яку інформацію у будь-який час, зв'язатися з друзями на іншому кінці нашої планети, або замовити таксі. Усе це свідчить про те, що інформаційні технології вже займають досить важливе місце у повсякденному житті кожної людини світу. А що стосовно економіки? Завдяки інформаційним технологіям рівень цифрової економіки досяг досить високого рівня, саме тому пропонуємо розглянути цифрову економіку безпосередньо та її значення для трудового права.

Перш за все, пропонуємо визначити, що саме таке цифрова економіка. Під цифровою економікою розуміють діяльність, у якій основними засобами виробництва є цифрові дані, як числові так й текстові. Сама по собі цифрова економіка базується на інформаційно-комунікаційних та цифрових технологіях.[1]

Саме тому, пропонуємо розглянути позитивне значення цифрової економіки для трудового права. По-перше, це створення додаткових робочих місць. Завдяки тому, що за допомогою цифрової економіки є можливість створювати вже привичні нам робочі місця, у онлайн сфері. За допомогою цього з'являються не тільки звичні нам робочі вакансії, але й нові, які напряду пов'язані з роботою цифрової економіки, адже завжди потрібні будуть люди, які будуть слідкувати за діяльністю цієї сфери в цілому, та за потреби налагоджувати її. Також, плавно витікає перевага за якою слід розглядати факт того, що трудова діяльність у інформаційній сфері потребує від робітника тільки наявності комп'ютера та виходу до інтернету чим досить полегшує налагодження гідних умов праці, адже робітник за своїм бажанням може спокійно виконувати свою роботу дистанційно.[2]

Також, одним з плюсів цифрової економіки є те, що у більшості випадків рівень кваліфікаційних навичок для виконання певних завдань пов'язаних з цією сферою набувається потенційними робітниками самостійно, так як це новий вид знань, та чіткої конкретизації для отримання вузьких знань у межах навчальних закладів відсутня, що можливо віднести до одного з мінусів. Проте, аналізуючи саме питання взагалі, можливість отримати даних навичок самостійно значно розширює ринок праці, та кількість вакантних місць роботи, адже кожна людина, за бажанням, може отримати відповідні навички для виконання роботи в межах цифрових технологій.

Тепер пропонуємо розглянути проблемні аспекти. Як вже зазначалось раніше, вітчизняні заклади вищої освіти не мають достатнього рівня кваліфікації, для того щоб мати можливість підготувати працівників, рівень навичок яких був на високому рівні спрямований на виконання роботи вузької спеціалізації пов'язаною з цифровими технологіями. Зазвичай, навички даного плану надаються досить поверхнево та розгалужено, використовуючи при цьому програмне забезпечення яке вже давно вийшло з обсягу. Через ці фактори можливість підготувати кваліфікованих спеціалістів у межах вищих навчальних закладах є неможливою.

Наступною проблемою є те, що сам процес діяльності цифрової економіки досить важко контролювати з боку закону. Перш за все це пов'язане з тим, що завдяки наявності певних знань, є всі можливості обходити встановлені законом податки, або взагалі продавати продукцію, обіг якої обмежений законом на території України. Зараз законодавець досить активно намагається регулювати систему налагодження законності у цифровій економіці, проте вона все одно ще далеко від її ідеальної форми.

Отже, можливо зробити висновок, що цифрова економіка відіграє досить значну роль для трудового права у наше сьогоднішнє, коли рівень цифрових технологій знаходиться на

досить високому рівні. Незважаючи на те, що цифрова економіка має свої певні негативні моменти, усі вони згодом будуть виправлені та розвинуте населення України зможе поглинати усі його блага в цілому обсязі.

1. Круглов, В. (2021). Вплив цифрової економіки на ринок праці. Організаційний комітет, 200.
2. Новікова, О., & Азьмук, Н. (2021). Інформаційна безпека в соціально-трудовій сфері: виклики цифровізації економіки. Економіка та суспільство, (30).
3. Kruhlov V., Latynin M., Horban A., Petrov A. Public-private partnership in cybersecurity. CEUR Workshop Proceedings. 2020. № 2654. P. 619–628.

УДК 327.8

DOI: 10.31733/17-03-2023-565-568

Роман МЕЛЬНИК

спеціаліст І-ї категорії,

викладач спецдисциплін

ВСП «Любешівський технічний фаховий

коледж Луцького національного

технічного університету»

ПРОТИДІЯ РОСІЙСЬКІЙ ДЕЗІНФОРМІЇ ТА ПРОПАГАНДИ

Агресія Російської Федерації вплинула не лише на політичну, соціальну, економічну, військову сфери, але й поставила Українську державу перед складними викликами для державної інформаційної політики.

Сьогодні Україна все ще перебуває в процесі осмислення цієї нової реальності й механізмів спротиву інформаційній агресії, переоцінки концепції державної інформаційної політики і подолання наслідків агресії для інформаційного простору держави.

Частина рішень щодо протидії інформаційній агресії (особливо там, де їх пошуком займалися недержавні структури) потрапила у «сіру» правову зону, що погано регулюється чинним законодавством або не регулюється взагалі. Крім цього, стала можливою ситуація, коли застосування чинного законодавства може зашкодити тим, хто здійснює необхідні, але не завжди нормативно врегульовані кроки для захисту України від інформаційної агресії.

Іншою важливою проблемою стала фізична втрата спроможності реалізовувати концепцію єдиного інформаційного простору держави. На окупованих та неконтрольованих територіях окупаційний режим формує жорстко контрольований інформаційний простір, а всі спроби української сторони забезпечити там свою інформаційну присутність є лише обмежено успішними. Фактично, маємо справу з «інформаційною окупацією» з боку Росії анексованих та тимчасово непідконтрольних українських територій.

Супутньою проблемою відновлення інформаційної присутності (крім екстремальних умов, дефіциту кадрів, ресурсів тощо) стала вкрай неефективна організація та координація роботи профільних державних органів щодо відновлення мовлення на Донбасі. Однак навіть за наявності технічних спроможностей залишається актуальною проблема контентного забезпечення мовлення (чи інформаційної присутності) на окупованих територіях. Окремі редакції з контентом, орієнтованим саме на ці території, є лише у кількох проєктів.

При цьому, можемо констатувати, що, незважаючи на низьку оцінку дієвості державної інформаційної політики, реальністю є те, що Україна зробила і продовжує робити все від неї залежне в межах чинної правової системи, системи міжнародних зобов'язань та очікуваної від демократичної держави логіки дій в інформаційному просторі. Однак, це не означає, що таке реагування є достатнім та стратегічно єдино можливим.

В інформаційній сфері на правовому рівні проведено значну роботу: держава вдалася до численних заходів, заборони діяльності конкретних ЗМІ та журналістів, прямих нормативних обмежень і введення санкцій проти пропагандистів. Як позитив, слід відзначити розробку і ретельне дотримання СБУ спеціального «Порядку акредитації представників ЗМІ при оперативному штабі з управління антитерористичною операцією в Донецькій і Луганській областях».